

ΕΞΗ ΛΕΥΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟΝ ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Μιά μέρα καθησμένη αντικρυνά μου
μ' ἔφερε σὲ συγκίνηση μεγάλη,
καὶ κάτι ποῦ εἶχα μέσα στὴν καρδιά μου
τὸ ἔνοιωσα τρικυμιὰ καὶ ἀνεμοζάλη.

Τὰ μάτια τότε ἀπάνω τῆς καρφώνω
καὶ κλέβω μιὰ ἀστραπόφωτη ματιά τῆς
κ' ἔτσι σιωπηλὰ μ' ἐκείνη μόνο
μοῦ χάρισεν ἡ κόρη τὴν καρδιά τῆς.

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΠΟΥ ΑΦΙΝΩ

Λίγος θε νᾶναι ὁ χωρισμός
καὶ γλήγορος ὁ γυρισμός.
Σιμά σου, ἀγάπη μου γλυκειά, θε νᾶρθω πάλε,
Μ' ἂν τύχη καὶ κακό μ' εὐρῆ
στὴν ξενιτειὰ τῆ θλιθερῆ,
τ' ἄσπρα σου τότε βγάλε τα καὶ μαῦρα βάλε.
Καὶ κλάψε, χήρα μου μικρή,
πεντάμορφη καὶ ἀστραφτερῆ
τὸ χάρο ποῦ μᾶς μάτιασε νὰ μᾶς χωρίση.
Μὰ δῶσε νιότη κ' ὁμορφιά
σ' ὅποια καλόβουλη καρδιά
βρεθῆ ἰστὸν κόσμον σὰν κ' ἐμέ νὰ σ' ἀγαπήση
καὶ τὸ στεφάνι σου τὸ ἀγνὸ
ἀπὸ ψηλὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸ
τότε ἡ φτωχὴ ψυχούλα μου θὰ τὸ εὐλογήσῃ.

ΖΩΗ ΜΕΓΑΛΗ

Εἶσαι ἰδέα καὶ σκορπᾶς ὀλόγουρά μου
μιὰ λάμψη ποῦ μαγεύεται τὸ φῶς μου
καὶ βλέπω μέσ' σ' αὐτὴ τὰ ὄνειράτά μου
καὶ τὸ ρυθμὸ τὸν ἄφραστο τοῦ κόσμου.

Ἐσὺ τὰ μυστικά μου ξεδιαλύνεις,
 ποῦ πλέον κοιμοῦνται μέσα μου σβυσμένα·
 καὶ τὸ καθάριο φῶς στὸ νοῦ μου δίνεις
 Ἐσὺ ζωὴ μεγάλη καὶ παρθένα.

Ἐσὺ ὅ,τι δὲν εἶνε ἰδέα,
 λάμψη, ἄρμονία, μυστήριο, εἰκόνα,
 ὅ,τι δὲν ἔχει ὄψι, θεία, ώραία, νέα,
 τὸ διώχνεις σὰν ὁ ἥλιος τὸν χειμῶνα.

Ἐσέ, θεὰ ἀνιστόριτη, λατρεύω,
 κ' ὅ,τι εἶνε ἀνθρωπινὸ δὲ ζῆ γιὰ μένα
 καὶ τῆ ζωὴ τὴν ἄγνωστη πιστεύω
 καὶ τᾶπλαστα θωρῶ μόνον πλασμένα.

Κ' ὅταν ἀκόμα γέρνω στὸ κρεβάτι
 καὶ ἀγνώριστο ἀπ' τὸν πόνο μὲ ἀντικρύζεις,
 μ' ἐλπίδες καὶ μ' ὄνειράτα γεμάτη,
 μὲ γέλοια καὶ χαρὲς μὲ ἀποκοιμίζεις.

Καὶ τότε ἀκόμα στοῦ ὕπνου μου τὰ βάθη,
 στοῦ πυρετοῦ τῆ φλόγα καὶ τῆ ζάλη,
 δὲ νοιώθω κὰν τὰνθρωπινὰ μου πάθη
 κ' ἐμπρός μου βλέπω ἐσέ, ζωὴ μεγάλη.

ΔΙΠΛΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Ἡ λεμονιές κ' ἡ κιτριές κ' ἡ ροδοδάφνες κ' ὅλα
 τὰ δέντρα τὰνθαστόλιστα γελοῦσαν μυροβόλα,
 τὰ γιούλια τὰ δροσόλουστα, τὰφροπλασμένα κρίνα
 σκόρπιζαν λάμψεις κ' εὐωδιές πρωτάκουστες κ' ἐκεῖνα,
 καὶ μύρια ρόδα ὀρχόπλουμα καὶ φύλλα μυροφόρα
 τὰ πλούτη τους, τὰ κάλλη τους στὸν κόσμον ἐφέρναν δῶρα.

Μὲ χρώματα ἀναρίθμητα λογιάζονταν νάφιση
 ὁ βασιλιάς τῶν ἀστεριῶν πλουμιδιαστῆ τῆ δύση
 κ' ἐπρόσμενε ἡ ἀνατολὴ παρθενικὲς νὰ πάρη
 λαμπράδες, ἀπ' τὸλόφωτο ποῦ θάβγαине φεγγάρι,
 κ' ἀπ' τῆ στεριά ὡς τὰ πέλαγα κ' ἀπ' τὰ βουνὰ ὡς τὰ δάση
 μέσ' στὸ χρυσάφι ἐλούζονταν καὶ μέσ' στὸ ἀσήμι ἡ πλάση.

Τὴν ὥρα ἐκείνη τοῦ Ἀπριλιοῦ τὴν κόρη ποῦ ἀγαποῦσα
 ἀνθολοσμένη ἐκύτταζα καὶ πικροχαιρετοῦσα,
 κ' ὅταν ὁ Ἥλιος ἔπεσε πνιγμένος μέσ' στὰ βάθη
 τῆς ματωμένης θάλασσας, ἀπὸ τὸν κόσμον ἐχάθη,

κ' ἡ κόρη ἢ ἀγγελόμορφη σὰν πρόφτασε νὰ πάρῃ
ἓνα φευγάτο φίλημα σταλμένο ἀπ' τὸ φεγγάρι.

ΟΛΑ ΡΟΔΑ

Ρόδα παντοῦ, ροδόπλαστη θὰ ᾔνε ἡ ὀμορφιά σου,
δὲ χύνει ρόδα ἀτίμητα κάθε γλυκεῖα ματιά σου ;
κ' ἀπ' τὰ ροδένια χεῖλη σου παρθενικὸ δὲ βγαίνει
μὲ τὴν ἀθώα σου τὴν πνοή καὶ ρόδο ποῦ ἀνασταίνει;

Ρόδα παντοῦ, τὰ ξέπλεκα κ' ὀλόξανθα μαλλιά σου
σὰ ρόδα δὲν ξεφεύγουνε λαμπρὰ ἐλόγουρά σου
καὶ σμίγουνε στοὺς ὤμους σου καὶ στὸ ἀπαλό σου στήθος
μὲ ρόδα ἀκριβοθώρητα, ποῖος ξέρει πόσα, πλήθος ;

Ρόδα παντοῦ, τὰ λόγια σου, τὰ γέλοια σου ἀκόμα
ρόδα δὲν εἶνε ἀταίριαστα ὅλα ζωὴ καὶ χρῶμα
ποῦ τὰ γεράκι τὸ γοργὸ τὴν εὐωδιά τους πέρνει
κ' ὅπου περάσει τὴ σκορπᾶ κ' ὅπου σταθῆ τὴ φέρνει.

Ρόδα παντοῦ, ὅπου σταθῆς, ὅπου τὸ χέρι ἀγγίσῃς
δὲ θὰ φυτρώσουν ροδονιές καὶ ρόδα δὲ θὰ φίσις,
ἀφοῦ ἀκόμα βιαστικὴ κι' ὅταν περᾶς σιμά μου
νοιώθω τὰ ρόδα γύρω μου, τὸ μῦρο στὴν καρδιά μου ;

Λένε πῶς εἶνε ὁ θάνατος ὅπου τὰ ρόδα δίνουν
γλυκὸς ὡσὰν τὴν εὐωδιά τὴν ἄφραστη ποῦ ἀφίνουν,
νειρεύομαι τὸ θάνατο νὰ βρῶ κ' ἐγὼ σιμά σου
μέσα στὰ ρόδα τὰ πολλὰ καὶ μέσ' στὴν εὐωδιά σου.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΦΙΛΙΑ

Τὰ γράμματα ποῦ σοῦστεῖλα δὲν τᾶγραψα γιὰ σένα
πρὶν σὲ γνωρίσω ἐπίστευα πῶς εἶσαι ἀγνή παρθένα,
μὰ ξέρεις πόσα ὡς τὰ προχτὲς μὲ πότισες φαρμάκια
μὲ τὰ τρελλὰ σου πείσματα, μὲ τὰ πικρά σου κάκια.

Τὰ γράμματα ποῦ σοῦστεῖλα δὲν τᾶγραψα γιὰ σένα,
ὅσα φιλιὰ σοῦ ἐχάρισα τὰ πῆρες κολασμένα,
καὶ τὰ δικά σου ποῦ ἔχουνε τὰ χεῖλη μου φλογίσει
τὴν κόρη ποῦ ὄνειρεύομαι θὰ βρῶ νὰ μοῦ τὰ σβύσῃ.

(1895)

Μ. Α. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ